

Ἐδορασκελεύαμε τοῦ Πύργου τὴν κρεμισμένη τὴν καμάρα κ' ἐμπήκαμε εἰς τὴν αὐλή, ποῦ τὴν ἐσκέπαζαν χορτάρια.

Ἐχασκε ὁ Πύργος ἀπὸ ἄνω, κ' ἔλαμπαν τ' ἄστρα τοῦρα-νοῦ, ὡσὰν καντύλια ἀνέσπερα ἔς τοῦ βασιλεῖα τὸν τάφο.

— Δός μου τὸ ὄπλο, κύρ λογία, εἶπε σιγὰ ὁ Κωτσαρῆς

Κ' ἐκτύπησε μὲ τὸ κοντάκι μιὰ πλάκα ποῦ ἦτανε ἔς τὴ μέση τῆς αὐλῆς. Ἀντήχησε ὁ Πύργος ἀπὸ τὸ κτύπο μὲ μιὰ πα-ράξενη βοή, σὰν νὰ ἔβγαине ἀπ' τῆς γῆς τὰ φυλλοκάρδια.

— Ἀκουσε, εἶπε, κύρ λογία. Ἐδῶ κοιμᾶται ὁ βασιλεῖας.

Οἱ ἄνδρες ἔβγαλαν τότε τὰ φέτια κ' ἔκαναν ὅλοι τὸ σταυρό-τους. Καὶ μέσ' ἔς τὴ σιγαλιὰ τοῦ Πύργου ἀντήχησε ἀπ' ὅλους μιὰ εὐχή :

— Θεὸς σγωρέσ' τὸ βασιλεῖα, ποῦ καρτεροῖ τὰ παλληκάρια !

Μὰ πότε θὰ βγοῦν τὰ παλληκάρια νὰ πᾶν μὲ τὸ σπαθὶ ἔς τὴν Πελοῖ ;

Ἀύγουστος, 1896

Α. Θ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Πῶς βλέπει ὁ μεθυσμένος.

— Μά, χριστιανέ, στραθὺς εἶσαι ; Δὲν βλέπεις πῶς εἶναι ἄνθρωπος ἔμπροστά σου :

— Ἰσα-ἴσα μάλιστα σὲ βλέπω διπλό . . .

— Ἀῖ, λοιπόν :

— . . . καὶ ἔθελα νὰ περάσω ἀνάμεσα ἑσ-οὺς δυό σας !